

ще остане въ тази отстранена и дива страна, като отлъчена отъ цѣлъ свѣтъ.

Но, по него време пакъ, друга случка ёще повѣче уголъми тѣгытѣ на нея добра жена и я хвърли въ горкы gryжи и страхове. Въглищаритѣ, единъ день на врыщане отъ дѣбравата, разказахъ че презъ миналата нощъ, като быле насѣдали край огнёветѣ си, видѣли да идѣтъ къмъ тѣхъ четьирма чюжденцы, облѣчени съ ризници, наложены съ шлемове и обрѣжены съ копия и саби. Тѣ чюжденцы имъ обадили че быле хора на болерина Јона, който былъ престигналь край планинытѣ и водяль много конницы съ себе си. Тѣ много разпытвали въглищаритѣ за пѣтищата, пѣтекытѣ и селата по тѣхъ краища. Воденчеря отиде тутакси да прикаже тази новина на болярката. Той я намѣрилъ сѣднала край одѣра на горкыя боленъ Куна. Щомъ са помѣна името Јонъ, тя поблѣднѣ като смъртъ и съ прималѣль гласъ извыка: „Леле! Варе! загинахъ! . . . Смили са, Боже, за мене! Той е моя заклетъ врагъ! . . . Ще иска живота ми да земе . . . Дано въглищаритѣ не сѣ са излѣгали да му обадытъ кадѣ живѣѣ.“ Воденчерина я увѣри, до колкото той знаеше, че не станало пытанье за нея; че войницытѣ само са грѣяли презъ нощъта на въглищарскытѣ огнёве и на раз-